

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1936.

Andra kammaren.

Nr 36.

Måndagen den 25 maj.

Kl. 4 e. m.

Förhandlingarna leddes vid detta sammanträde av herr förste vice talmannen.

§ 1.

Föredrogos var för sig samt remitterades till statsutskottet de å kammarens bord vilande motionerna:

- nr 836 av herr *Sandberg m. fl.*;
- nr 837 av herr *Mårtensson m. fl.*; och
- nr 838 av herr *Skoglund.*

§ 2.

Vidare föredrogos, men bordlades åter konstitutionsutskottets utlåtande nr 37, bevillningsutskottets betänkande nr 37 samt bankoutskottets utlåtanden och memorial nr 62—67.

§ 3.

Härefter föredrogos första lagutskottets memorial, nr 41, angående arvode åt den, som inom första lagutskottet biträtt vid behandlingen av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar av sjölagen m. m., dels ock väckta motioner om vissa ändringar i gällande bestämmelser rörande sjöpanträtt i fartyg och frakt; och blev utskottets däri gjorda hemställan av kammaren bifallen.

§ 4.

Härpå föredrogos, men blevo ånyo bordlagda jordbruksutskottets utlåtanden nr 81 och 82.

§ 5.

Slutligen föredrogos herr *Hagbergs* i Luleå vid kammarens nästföregående sammanträde gjorda, men då bordlagda anhållan att till herr statsrådet och chefen för finansdepartementet få framställa spörsmål angående de hos Luos-savaara-Kiirunavaara Aktiebolag anställda gruvarbetarnas löner; och blev ifrågavarande anhållan av kammaren bifallen.

§ 6.

Avgåvos följande motioner, nämligen av:

herr *Ericsson* i Sörsjön *m. fl.*, nr 839, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 265, angående anslag till statliga och kommunala beredskapsarbeten m. m.;

herr *Pettersson* i Rosta *m. fl.*, nr 840, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 266, angående anslag till statens arbetslöshetskommission, reservarbeten och kontantunderstödsverksamhet m. m.; och

herr *Weijne*, nr 841, likaledes i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 266, angående anslag till statens arbetslöshetskommission, reservarbeten och kontantunderstödsverksamhet m. m.

Dessa motioner bordlades.

§ 7.

Ordet lämnades på begäran till herr **Nilsson** i Antnäs, som yttrade: Herr talman! På grund av det samband, som förefinnes mellan propositionerna nr 138 angående anslag till lantmäteristyrelsen m. m. och 139 med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 12 maj 1917 (nr 269) om fastighetsbildning i stad m. m., samt med hänsyn till sistnämnda propositions principiella betydelse för avgörandet av frågan om tillsyn över städernas och de stadsliknande samhällenas fastighetsbildning och mätningssväsende, får jag hemställa, att kammaren måtte besluta, att jordbruksutskottets utlåtande nr 81, avgivet i anledning av propositionen nr 138, måtte uppföras bland två gånger bordlagda ärenden å föredragningslistan för kammarens sammanträde den dag, då till avgörande företages första lagutskottets utlåtande i anledning av propositionen nr 139 och näst efter sistnämnda utlåtande.

Denna hemställan bifölls.

§ 8.

Anmäldes och godkändes statsutskottets förslag till riksdagens skrivelser till Konungen, nämligen:

nr 260, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till särskild folkräkning m. m.;

nr 261, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående efterskänkande i vissa fall av kronans rätt till danaarv;

nr 262, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående avstående i vissa fall av allmänna arvsfondens rätt till arv; och

nr 263, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till fortlöpande konjunkturundersökningar.

§ 9.

Till bordläggning anmäldes:

statsutskottets utlåtanden:

nr 4, angående regleringen för budgetåret 1936/1937 av utgifterna under riksstatens fjärde huvudtitel, innefattande anslagen till försvarsdepartementet;

nr 122, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående överlåtelse till Vännäs köping av den kronan tillhöriga vattenverksanläggningen å Vännäs läger jämte vissa markområden därstädes; och

nr 123, i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställningar angående dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. fl. under budgetåret 1936/1937; samt

första lagutskottets utlåtande, nr 42, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om domkapitel m. m. jämte i ämnet väckta motioner.

§ 10.

Justerades protokollsutdrag.

§ 11.

Ledighet från riksdagsgöromålen beviljades herr *Malmqvist* under 4 dagar fr. o. m. den 26 maj.

Kammarens ledamöter åtskildes härefter kl. 4.10 e. m.

In fidem
Per Cronvall.

Tisdagen den 26 maj.

Kl. 4 e. m.

§ 1.

Justerades protokollet för den 19 innevarande maj.

§ 2.

Ordet lämnades på begäran till

Chefen för justitiedepartementet, herr statsrådet **Schlyter**, som anförde: Herr talman! Med kammarens tillstånd har herr Kilbom till mig riktat frågan, huruvida jag lagt märke till den enligt hans mening olyckliga utformning förmyndarskapslagen erhållit för Stockholms stads vidkommande och det enligt honom olämpliga i att förmyndarkammaren under vissa i interpellationen angivna omständigheter tjänstgör som överförmyndare.

Herr Kilbom har också frågat, huruvida jag ämnar gå i författning om att förelägga riksdagen sådant förslag till ändrad lydelse av förmyndarskapslagen i denna punkt som skulle möjliggöra bättre tillvaratagande av myndlingars intressen.

Enligt lagen om förmyndarskap den 27 juni 1924 utövas den närmaste tillsynen över förmyndares förvaltning av överförmyndare, i regel en i varje förmyndarskapsdistrikt. Allmän underrätt har såsom förmyndarskapsdomstol att jämväl utöva tillsyn över de förmyndarskap som skola inskrivas hos rätten och att vaka över att överförmyndaren fullgör sina åligganden.

I Stockholm, där förmyndarkammaren av gammalt bestått, tjänstgör denna som överförmyndare. Vid antagandet år 1924 av lagen om förmyndarskap infördes denna anordning av statsmakterna att gälla tills vidare, och den har vid 1933 års riksdag fastställts såsom en mera stadigvarande anordning. Såsom skäl för att uppdraga överförmyndarens göromål åt förmyndarkammaren anfördes av föredragande departementschefen bland annat, att förmyndarskapens mångfald i huvudstaden och de stora förmögenhetsvärden som där ligga under förmyndareförvaltning betingade en kontrollapparat av väsentligt vidlyftigare omfattning än annorstädes. De frågor som ankomme på överförmyndarens avgörande bleve ofta av mera svårbedömlig art i en storstad med dess mera komplicerade affärsförhållanden än i mindre samhällen. Det

*Svar å
interpellation.*

Svar å interpellation. (Forts.)

hade väckt betänkligheter att splittra kontrollverksamheten i Stockholm såsom skulle ske därest denna fördelades på ett stort antal överförmyndare, vilka merendels komme att inneha befattningen endast som bisyssla. En viss koncentration av denna verksamhet vore erforderlig jämväl för vinnande av enhetlighet i praxis. Anordningen medgäve även tillfälle till kollegial behandling av viktigare ärenden, varjämte den omedelbara kontakten mellan rådhusrätten och överförmyndarna gjorde en eljest tidsödande skriftväxling överflödig.

Förmyndarkammaren består av borgmästaren såsom ordförande, andre rådmannen å rådhusrättens första avdelning och tre förste assessorer, vilka jämväl äro ledamöter av första avdelningen. Överförmyndargöromålen äro uppdelade mellan å ena sidan förmyndarkammaren såsom kollegialt organ och å andra sidan var och en av de tre förste assessorerna, vilka därigenom komma att beträffande vissa göromål fungera såsom överförmyndare var och en för en grupp av de under förmyndarkammaren hörande förmynderskapen. Kontrollen över förmyndarna åvilar sålunda helt assessorerna, var och en för hans överförmyndarrotel. Även de flesta övriga överförmyndarfunktioner tillkomma dem. De äga emellertid icke att avslå förmyndares begäran om samtycke eller tillstånd till viss förvaltningsåtgärd. Finna de att sådan begäran ej bör bifallas eller anse de frågan tveksam, skall ärendet hänskjutas till förmyndarkammaren såsom kollegialt organ. Den kollegiala förmyndarkammarens verksamhet såsom överförmyndare är eljest i huvudsak begränsad till meddelande av beslut i vissa på överförmyndarens prövning beroende ärenden av särskild vikt. Förmyndarkammaren har icke att verkställa något slags överprövning av beslut som fattas av någon bland assessorerna.

Såsom förmynderskapsdomstol tjänstgör i Stockholm rådhusrättens första avdelning. När denna fungerar som förmynderskapsdomstol, består den av samma ledamöter som förmyndarkammaren. De fall, då ett motsatsförhållande kan anses föreligga mellan överförmyndaren och förmynderskapsdomstolen, hava emellertid särskilt beaktats. Sålunda har föreskrivits, att talan mot beslut av förmyndarkammaren skall föras hos Svea hovrätt och icke, som i landet i övrigt, hos förmynderskapsdomstolen. Vidare gäller, att ärende angående omyndighetsförklaring, i de fall då förmyndarkammaren såsom överförmyndare är sökande, skall handläggas av annan avdelning inom rådhusrätten. Detsamma är förhållandet beträffande mål angående klander av förmyndarredovisning där förmynderskapet stått under förmyndarkammarens tillsyn.

Anordningen av överförmyndarväsendet i Stockholm innebär en viss samorganisation av förmynderskapsdomstol och överförmyndare. Som båda dessa myndigheter ha att öva tillsyn över förmyndarna, vinnas utan tvivel vissa fördelar genom samverkan mellan dem. Å andra sidan utmärkes organisationen icke av den stränga åtskillnad mellan förmynderskapsdomstol och överförmyndare, vilken lagen om förmynderskap stadgar för landet i övrigt. Till den del, som förmyndarkammaren kollegialt sköter överförmyndarverksamheten, innebär anordningen emellertid i sak, att överförmyndarnas åligganden övertagits av förmynderskapsdomstolen själv. För de delar av överförmyndarens verksamhet åter, vilka ombesörjas av en assessor, består förmynderskapsdomstolen såsom en från överförmyndaren skild myndighet, vilken kan övervaka denna. Ifall, såsom understundom händer, klagomål mot överförmyndares sätt att handlägga ett ärende anföres hos förmynderskapsdomstolen eller borgmästaren, undersöker sålunda domstolen, huruvida grund för missnöjet finnes. Även eljest är förmynderskapsdomstolen i tillfälle att granska assessorernas sätt att sköta sina åligganden. En särskild kontrollanordning

Svar å interpellation. (Forts.)

finnes i Stockholm däri, att varje förmynderskap, för vilket överförmyndararvode kan utgå, underkastas revision av två revisorer, då förmynderskapet upphört till följd av att myndlingen blivit myndig eller av annan orsak. Dessa revisorer, som äro anställda den ene hos drättselnämnden och den andre hos stadens revisionskontor, ha till uppgift att tillse, att överförmyndararvode — vilket skall tillfalla staden — behörigen uttagits och avser sålunda redovisningen av den omyndiges inkomster. Nyligen har förmyndarkammaren hos drättselnämnden gjort framställning om anställande av en särskild revisor hos förmyndarkammaren.

Vad angår det av interpellanten berörda förhållandet, att det förekommer att rådhusrätten såsom förmynderskapsdomstol till förmyndare förordnar sina egna tjänstemän, varigenom de inom förmyndarkammaren tjänstgörande assessorerna få att utöva kontroll över sina kolleger inom verket, har jag låtit inhämta vissa uppgifter från förmyndarkammaren. Dessa uppgifter avse de under förmyndarkammarens tillsyn ställda förmynderskap, som under de fyra åren från 1 april 1932—1 april 1936 utövats av ledamöter av rådhusrätten. Antalet av dessa förmynderskap är 45. Därmed torde böra jämföras, att antalet hos rådhusrätten nyinskrivna förmynderskap under samma tid var 2,943. En av de ifrågavarande förmyndarna var placerad inom förmyndarkammaren eller rådhusrättens första avdelning. I 26 av de 45 fallen har förmyndarförordnandet meddelats på förslag av myndlingen själv eller anhörig till honom. I 17 av fallen åter har ledamot av rådhusrätten förordnats utan att förordnandet såvitt man vet föranletts av sådant förslag. I ungefär hälften av de fall som tillhöra sistnämnda grupp har något arvode till förmyndaren ej utgått. En beräkning avseende alla de fall, i vilka förmyndararvode utgått till ledamot av rådhusrätten — utom ett visst i vilket ett högre arvode utgått — visar, att arvodena i genomsnitt uppgått till något över 350 kr. för år. En assessor vid rådhusrätten har under ifrågavarande tid, såsom interpellanten uppgivit, innehaft 14 förmynderskap; dessa ha dock icke alla varit samtida. I 10 av dessa fall har arvode icke utgått. Under ifrågavarande tid har vidare förekommit ett fall, i vilket till förmyndare förordnats en tjänsteman vid rådhusrätten som icke intagit ledamots ställning, nämligen en assistent åt stärbhusnotarien. Förordnandet, som varit förenat med arvode, har meddelats på begäran av anhörig till myndlingen.

Till motivering av att rådhusrättens egna tjänstemän, såsom av det sagda framgår, i viss utsträckning förordnas till förmyndare, kan, efter vad det uppgives, i vissa fall åberopas svårigheten att anskaffa annan lämplig förmyndare. Det torde emellertid få förutsättas, att rådhusrätten vid förordnanden av förmyndare beaktar att förordnanden inom domstolen själv kunna mistytas av allmänheten.

Såsom av det sagda framgår har riksdagen så sent som 1933 tagit ställning till den för Stockholm gällande anordningen med förmyndarkammaren såsom överförmyndare. Riksdagens beslut innebar bifall till en kungl. proposition i ämnet och fattades på hemställan av ett enhälligt första lagutskott och utan debatt i kamrarna. Den utredning rörande hithörande förhållanden som jag låtit verkställa har icke givit mig tillräcklig anledning att vidtaga åtgärder för att få till stånd en annan organisation av överförmyndarväsendet i Stockholm än den som för tre år sedan slutligen lagfästs. I den mån ytterligare erfarenhet skulle ge vid handen behov av ändring i organisationen i ett eller annat avseende — därvid tänker jag även på en alldeles nyss påkallad undersökning i ett uppmärksammat fall — måste naturligtvis frågan åter tagas under omprövning.

Svar å interpellation. (Forts.)

Härpå yttrade

Herr **Kilbom**: Herr talman! Jag vill ju framföra mitt tack till chefen för justitiedepartementet för hans vänlighet att svara på denna sak, som kanske inte är någon allmän publikhistoria men som för rättssäkerheten och för allmänhetens uppfattning om rättssäkerheten otvivelaktigt har ett mycket stort intresse. Jag måste emellertid säga mig, då jag läste detta svar, som herr statsrådet varit så vänlig att i förväg tillstålla mig, att det synes mig, som om man vid dess avfattande inte varit främmande för tanken att fritaga vissa ämbetsmän för deras sätt att handhava ett visst uppmärksammat förmynderskap. Om man emellertid på det hållet inbillar sig, att saken är utagerad med detta, så torde man misstaga sig, och man lär nog göra klokt i, kanske, att inte glömma bort, att det var inte så länge sedan, som en bubbla brast i Stockholms rådhusrätts förmyndarkammare under en för de vederbörande herrar ämbetsmän, som nu kanske äro belättna över svarets formulering, mindre smickrande uppmärksamhet. Svaret visar i varje fall, såvitt jag förstår, herr talman, att frågan om rättssäkerheten för en myndling, som haft turen eller oturen — i många fall otvivelaktigt också turen — att vara underställd Stockholms förmyndarkammare, icke är alldeles oantastlig.

Jag kan inte underlåta att, innan jag går vidare, bestyrka detta med ett litet exempel. Den 6 mars i år förordnade överståthållarämbetet om utredning i en viss bekant förmynderskapshistoria, och det är inte ringaste tvivel om att överståthållarämbetets ingripande därvidlag har gjort rättssäkerheten och dem, som ivra för denna, en stor tjänst, men ingripandet skulle ha skett på ett annat håll. Undersökningen skulle verkställas genom kriminalavdelningens försorg, men med hänsyn till det jävsförhållande som ansågs ha uppkommit genom en viss anmälan, skedde utredningen med intendents befogenhet av den allmänna åklagare, som är indelad till tjänstgöring på kriminalstationen. Beslutet från ämbetet föregicks av en undersökning, som överståthållaren personligen hade intresserat sig för med anledning av en inkommen anmälan och som han personligen hade handlagt. Den där polisutredningen har nu pågått i elva veckor, *elva*, och jag tror man gör klokt i på sina håll att förstå, då allmänheten ställer sig frågan: vadan denna långa utredning? Polisens högsta ledning har tidigare ansett, att den anmälan, som nu föranlett åtgärd, icke borde till någon åtgärd föranleda, och nu har denna utredning sysselsatt en särskilt väl skickad utredningsman i elva veckor. Måste man inte då fråga sig, om det inte är något fel i det tidigare handläggandet av ett ärende, i vilket en anmälan utan vidare förklarats föranleda till ingen åtgärd. Det kan väl nämligen inte vara så som en person, som sysslat med hithörande frågor, sade till mig härom dagen med ett maliciöst leende: »kanske det dröjer så länge därför att allmänheten då snabbare skall glömma bort historien?» Jag vill inte tro, att de, som föranstaltat om denna utredning, skola komma att tillåta något sådant.

Med hänsyn till det speciella sätt, varpå överförmynderskapet är ordnat i Stockholm, är det alldeles naturligt, att allmänheten frågar sig, varför inte utredningen snarast möjligt slutföres och papperen läggas på bordet. Anklagelserna mot framstående ämbetsmän må i vissa avseenden vara överdrivna. Jag vill gärna tolka detta sistnämnda förhållande såsom ett bevis på att vederbörande, som gått in i saken, sett litet ensidigt på den. De ha dock gjort det, och det kan knappast vara förenligt med vare sig deras intresse, som äro berörda, eller rättssäkerheten överhuvud taget, att man inte påskyndar saken. Förtroendet inte bara för förmyndarkammaren och polisen utan även för rättssäkerheten och de rättsvårdande myndigheterna överhuvud taget kan icke steg-

Svar å interpellation. (Forts.)

ras genom den behandling, som jag antytt. Den måste få en bestämd och klar knäck.

Jag kan inte underlåta att erinra om vad jag tidigare berört eller den carlborgska historien från 1932. Som bekant hade advokaten Gösta Holmén såsom förmyndare för Per Göran Palmerantz försörjning eller »satt sprätt på» — som det heter på folkspråket — dennes förmögenhet. Denne Holmén blev tillsatt såsom förmyndare, sedan Palmerantz' fader blivit avsatt. Denne hade nämligen tidigare varit förmyndare för sonen, men överförmyndaren Carlborg hade avlägsnat Palmerantz. Palmerantz skriver nu de bittra ord, som jag inte kan underlåta att citera: »Den 19 maj 1932 blev jag av Stockholms rådhusrätt återinsatt i min rättighet som förmyndare för min son. Processen mot mig har således endast tjänat till att förstöra min sons förmögenhet, bringa olycka över ett flertal människor samt ytterligare undergräva förtroendet för den svenska ämbetsmannakåren.»

Man tar ämbetsmannansvaret en liten smula för legärt! Det har man anledning komma ihåg, det ordet.

Som förmyndarskapsdomstol tjänstgör i Stockholm rådhusrättens första avdelning. Denna består av samma ledamöter, som sitta i förmyndarkammaren. Måste inte nu detta, herr statsråd, vara ägnat att ingiva tvivel på lämpligheten av nuvarande anordning? Måste det inte vara ett uppenbart missförhållande, att domstolens majoritet, de som döma i domstolen, utgöras av ledamöterna i förmyndarkammaren, alltså överförmyndarna? På vilket sätt kan ett av överförmyndarna i Stockholm fattat beslut bliva objektivt prövat under dessa förhållanden?

Hur kan det förutsättas vara lämpligt i landets huvudstad, att överförmyndaren har att i egenskap av domstol godkänna egna förvaltningsåtgärder, en anordning, som i praktiken måste utesluta den kontroll, som lagen avsett att tillskapa genom att till en domstol överlämna viktiga avgöranden? Bristen på kontroll här i Stockholm upphäves sannerligen inte genom att man hänvisar till Svea hovrätt som sista besvärinstans och inte heller — därom har jag för övrigt personligen övertygat mig på grund av en kommunal befattning, som jag har i Stockholms stad i samband med revisorskap — därigenom, att det är tvänne revisorer i Stockholms stads tjänst, som granska denna sak. Naturligtvis får detta sistnämnda, herr talman, inte på något sätt uttolkas som om bristande samvetsgrannhet från dessas sida föreläge. Förmyndarkammare och förmyndardomstol äro således i Stockholm i realiteten precis samma sak, samma personer. Jag skall i detta samband inte ge mig in på, hur det kunde med enkla åtgärder bli bättre, men jag undrar ändå, om inte en tillfredsställande lösning skulle kunna vinnas, som därtill vore mycket enkel att genomföra, om man ordnade det så, att förmyndarkammarens, d. v. s. överförmyndarens, beslut prövades av en annan avdelning av Stockholms rådhusrätt med andra ledamöter, alltså inte samma ledamöter som i förmyndarkammaren. Men, som sagt, därom kan jag inte i dag med bestämdhet uttala mig.

I statsrådets svar säges bl. a. följande: »Till den del, som förmyndarkammaren kollegialt sköter överförmyndarverksamheten, innebär anordningen emellertid i sak, att överförmyndarnas åligganden övertagits av förmyndarskapsdomstolen själv.» I praktiken betyder detta följande: »Om en överförmyndare beslutar medgiva försäljning av viss myndlings egendom, har han bara att med sina kolleger konstituera sig som förmyndarskapsdomstol, och så lämnar han då, samma person, rättens och domstolens medgivande till försäljningen. Detta exempel är verkligen ett klassiskt skolexempel på, hur det är sorjt för myndlingarnas intressen i Stockholm, när det vill sig som bäst. Det sista till-

Svar å interpellation. (Forts.)

lägget är det angeläget att göra. Förfarandet överensstämmer emellertid inte alls med utan strider uppenbart mot förmynderskapslagens 8 kap. 15 §, där det säges: »Vill förmyndaren överlåta eller med inteckning för gäld belasta den omyndiges fasta egendom eller tomträtt, tage han till överlåtelsen eller inteckningen rättens tillstånd.» Jag undrar, om första lagutskottet, då det granskade denna paragraf, har menat, att denna rätt skulle bestå av samma personer som de, som ha godkänt vissa åtgärder ifråga om försäljningen. Eller har riksdagen måhända tänkt på, att det skulle vara samma personer, som i egenkap av förmynderskapsdomstol skola godkänna sina åtgärder i viss mån som förmyndarkammare? Det kan aldrig ha varit första lagutskottets mening, och jag är säker om, att i varje fall andra kammaren inte velat, att det skulle tolkas så. Det säges här: »Ej må sådant tillstånd givas, med mindre viktiga skäl därtill äro. Det åligger rätten att före besluts fattande inhämta yttrande från överförmyndaren samt, såframt det utan märklig omgång eller tidsutdräkt kan ske, bereda den omyndige, om han fyllt sexton år, ävensom hans make och närmaste fränder tillfälle att yttra sig.» I fråga om den sista bestämmelsen i paragrafen måste jag ge uttryck åt den förhoppningen, att man inte söker hoppa över detta, utan att man verkligen i alla avseenden frågar den omyndige, då han är över sexton år, ävensom hans make och framförallt hans närmaste fränder, innan man ger sig till att avhända honom någon egendom. Jag vet genom de undersökningar jag gjort i detta samband, att praxis på ett tämligen eftertryckligt sätt sätter paragrafens bestämmelser åsido. Genom den verkställda utredningen är det fastslaget, att överförmyndarna i Stockholm, som skola granska förmyndarnas verksamhet, för det första gemensamt utgöra förmynderskapskammaren under borgmästarens ordförandeskap, för det andra — samma personer, alltså — konstituera sig som förmynderskapsdomstol, och att samma personer följaktligen ha att avslå eller godkänna sina egna vid tidigare tillfällen fattade beslut. Den kontrollerande verksamhet, som enligt lag och lagstiftarens mening skulle utövas av rätten, kommer således här i Stockholm att utövas av överförmyndarna själva, bara med den skillnaden, att när de utöva denna kontroll, kallas de ledamöter av förmynderskapsdomstolen. De klagomål, som vid upprepade tillfällen framställts mot Stockholms förmyndarkammares och överförmyndares förvaltning, bevisa, såvitt jag kan förstå herr statsrådets svar, behovet av lagändring på området och klargöra, att de nuvarande bestämmelserna äro otillräckliga. Jag vill inte sticka under stol med, att jag under den tid jag sysslat med detta har fått den uppfattningen, att den senast stadfästa lagen innebär en förbättring av vad tidigare gällde för Stockholms stad, men jag vill, samtidigt som jag ger detta erkännande, konstatera, att förhållandena så långt ifrån äro bra som de äro, att det föreligger behov av en snabb ändring av lagen.

Slutligen ännu en anmärkning. Man säger, att i Stockholm är det nödvändigt med mera invecklade kontrollåtgärder, därför att det är så mycket större belopp som det därvidlag rör sig om, och att förmyndarärenden där oftare förekomma. Det är riktigt. Men om det är fallet, är det fullkomligt obegripligt, varför hithörande bestämmelser för Stockholm äro mycket sämre, mycket lösare och i sina praktiska verkningar mycket ödesdigrare för myndlingarna än vad fallet är i landsorten.

Jag tror, att det som här anförts visar nödvändigheten av snabb ändring, och jag vill tillägga i anslutning till vad jag sade i början, att på detta område är det bättre att förekomma än att förekommas. Det borde i huvudstaden kunna vara nog med vad som skett i samband med den carlborgska historien.

§ 3.

Föredrogos var för sig samt hänvisades till statsutskottet de å kammarens bord vilande motionerna:

- nr 839 av herr *Ericsson* i Sörsjön *m. fl.*;
- nr 840 av herr *Pettersson* i Rosta *m. fl.*; och
- nr 841 av herr *Weijne*.

§ 4.

Vidare föredrogos, men bordlades åter statsutskottets utlåtanden nr 4, 122 och 123 samt första lagutskottets utlåtande nr 42.

§ 5.

Herr talmannen meddelade, att herr statsrådet och chefen för finansdepartementet tillkännagivit, att han vid morgondagens plenum ämnade besvara herr Lundqvists till honom framställda spörsmål angående tiden för vissa äldre civila tjänstepensioners utgående.

§ 6.

Herr **Ossbahr**, som nu på begäran erhöll ordet, anförde: Herr talman! Jag tillåter mig värdsamt hemställa, att konstitutionsutskottets utlåtande nr 37 måtte uppföras först på morgondagens föredragningslista bland två gånger bordlagda ärenden.

Denna hemställan bifölls.

§ 7.

Till bordläggning anmäldes:

statsutskottets utlåtanden:

nr 124, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fortsatt statlig exportkreditgaranti;

nr 125, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till låneunderstöd åt vissa egnahemsägare i Göteborgs och Bohus län;

nr 126, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa stödåtgärder för den svenska sjöfartsnäringen; och

nr 127, i anledning av väckt motion om broanläggning över Svinesund m. m.; samt

bevillningsutskottets betänkande, nr 39, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 17 juni 1932 angående rätt för Konungen att åsätta särskild tullavgift.

§ 8.

Justerades ett protokollsutdrag.

Andra kammarens protokoll 1936. Nr 36.

§ 9.

Ledighet från riksdagsgörömlen beviljades:

fru <i>Nordgren</i>	under 3 dagar fr. o. m. den 30 maj,
herr <i>Holm</i>	» 6 » » » 28 »
» <i>Olsson</i> i Kullenbergstorp	» 6 » » » 28 »
» <i>Jonsson</i> i Skedsbygd	» 6 » » » 27 »
» <i>Liedberg</i>	» den 28 maj och
» <i>Andersson</i> i Ovanmyra	» 6 dagar fr. o. m. den 28 »

Kammarens ledamöter åtskildes härefter kl. 4.35 e. m.

In fidem
Per Cronvall.